

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/237/2021
Identifikačné číslo spisu:	7106216479
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7106216479.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobkyne S.. Q. X., narodenej XX. R. XXXX, Q., B. XXX/XX, prechodne J. XX, proti žalovanému R.. Y. Q., narodenému XX. J. XXXX, P., J. P. XXXX/X, zastúpeného advokátkou JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., Prešov, Hlavná 45, o zaplatenie 2.755,09 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36C/148/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. mája 2021 sp. zn. 5Co/402/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. júna 2019 č. k. 36C/148/2006-776 (v poradí druhým) rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 2.755,09 eur so 6 %-ným ročným úrokom z omeškania od 10. mája 2005 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vyslovil, že žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (II. výrok) a návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (III. výrok).

1.1. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa a žalovaný boli od roku 1998 do septembra 2003 životnými partnermi, žili spolu v byte žalobkyne a tvorili spoločnú domácnosť. Žalobkyňa sa postupne dozvedala, že žalovaný má veľké finančné problémy, a preto sa s ním dohodla, že mu pomôže túto nepriaznivú finančnú situáciu preklenúť. Žalobkyňa rôzne finančné čiastky poskytla žalovanému iba na základe ústnej dohody a bez prítomnosti tretej osoby. K reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov došlo prevodom z jej účtu na účet žalovaného a v niekoľkých prípadoch aj odovzdaním priamo k rukám žalovaného. Žalovaný s takýmto postupom súhlasil a sám jej poskytol údaje o jeho účte, na ktorý mu previedla finančné prostriedky. Predmetom tohto sporu bol však iba nárok žalobkyne na vrátenie sumy 23.000,- Sk (763,46 eur) a 60.000,- Sk (1.991,63 eur), ktoré poukázala žalovanému dňa 23. septembra 2003 na jeho podnikateľský účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX za účelom doplatenia kúpnej ceny za

nehnuteľnosti, ktoré kúpil od Mesta Košice na účely vykonávania svojej lekárskej praxe.

1.2. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný nepredložil súdu ani jeden dôkaz o tom, že žalobkyňa mu skutočne poskytla finančné prostriedky na ním uvádzané účely. Dokonca ani súdom žiadané dôkazy (peňažný denník a účtovnú závierku za rok 2003) na preukázanie, ako boli finančné prostriedky poukávané žalobkyňou na jeho podnikateľský účet zaúčtované, žalovaný nepredložil, tvrdil, že mu ich účtovníčka odcudzila. Procesná obrana žalovaného bola spochybnená aj tým, že žalovaný v priebehu konania viackrát menil svoje tvrdenia ohľadom účelu, na ktorý mali byť finančné prostriedky poukávané žalobkyňou použité. Navyše, žalovaný v konaniach vedených na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 10C/262/2004, 22Nc/1028/1999 a tiež v tomto konaní tvrdil len to, čo mu práve vyhovovalo. Raz argumentoval, že nikdy so žalobkyňou ako fyzická osoba zmluvu o pôžičke neuzavrel a inokedy predkladal súdu listiny preukazujúce jeho majetkovú a finančnú situáciu a jeho dlhy z pôžičiek, ktoré mu poskytla žalobkyňa a iní veritelia. Teda žalovaný sám potvrdil právny titul, t. j., že finančné prostriedky poskytnuté mu žalobkyňou považoval za pôžičku. Aj vo svojom vyjadrení k predmetnej žalobe zo 16. apríla 2007 (č. I. 44 spisu) uvádza, že „nárok žalobkyne na zaplatenie uvedených súm (na vrátenie uvedených poskytnutých pôžičiek), t. j. spolu vo výške 323.000,- Sk je premľaný“. Záveru, že žalobkyňa poskytla žalovanému finančné prostriedky titulom pôžičky nasvedčuje aj skutočnosť, že žalovaný v novembri 2004, t. j. v čase, keď už so žalobkyňou spolu nežili a spoločne neuhrádzali výdavky na svoje potreby, previedol na jej účet finančné prostriedky v sume 300.000,- Sk, t. j. sám vyhodnotil, že má vo vzťahu k žalobkyni nejaký finančný dlh. Žalobkyňa tieto finančné prostriedky prijala a vyhodnotila, že sa jedná o splátku pôžičiek, ktoré mu poskytla v rokoch 1998 a 1999, teda časovo najstarších pôžičiek.

1.3. Na základe vykonaného dokazovania a v súlade so zásadami formálnej logiky súd dospel k záveru, že strany sporu uzavreli 23. septembra 2003 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobkyňa požičala žalovanému sumu 763,46 eur (vtedy 23.000,- Sk) a sumu 1.991,63 eur (vtedy 60.000,- Sk). K reálnemu odovzdaniu pôžičky došlo prevodom finančných prostriedkov z účtu žalobkyne č. XXXXXXXXXX/XXXX vedeného vo L., D..T.. a z účtu č. XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v Č., D..T.. na účet žalovaného č. XXXXXXXXXX/XXXX vedený vo L., D..T..

1.4. Žalovaný v písomnom vyjadrení z 1. mája 2009 uviedol, že ak bude mať súd preukázanú existenciu a platnosť zmluvy o pôžičke, potom namieta premľanie nároku žalobkyne. Vzhľadom na vznesenú námietku premľania sa súd musel zaoberať aj touto skutočnosťou. Dôvodil, že v prípade, ak splatnosť dlhu nebola dohodnutá a ani inak určená, začína premľacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol. V danom prípade všeobecná premľacia doba začala plynúť najskôr dňa 24. septembra 2003 (deň po poskytnutí pôžičky), resp. najneskôr 10. mája 2005 (po uplynutí lehoty na plnenie stanovenej vo výzve z 28. apríla 2005, ktorú žalovaný prevzal 2. mája 2005). Trojročná premľacia doba uplynula 24. septembra 2006, resp. 10. mája 2008. Žalobkyňa doručila žalobu na súd 20. júna 2006, teda v rámci trojročnej premľacej doby (§ 101 Občianskeho zákonníka). Námietka žalovaného o premľaní tohto dlhu preto nebola nedôvodná.

1.5. Z takto vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa preukázala poskytnutie pôžičky žalovanému v uplatnenej výške a že jej nárok nie je premľaný, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. Keďže žalovaný svoj dlh riadne a včas nesplnil, zaviazal ho podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj na zaplatenie úrokov z omeškania od 10. mája 2005, t. j. od márneho uplynutia lehoty na splnenie dlhu, ktorú mu určila žalobkyňa vo výzve z 28. apríla 2005. Výška úrokov z omeškania predstavovala k prvému dňu omeškania 6 % ročne.

1.6. Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol s tým, že otázku pravdivosti vykonaného dokazovania je oprávnený posúdiť sám a vysporiadať sa s ňou v odôvodnení rozhodnutia.

1.7. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 20. mája 2021 sp. zn. 5Co/402/2019 potvrdil rozsudok z 24. júna 2019, zrušil uznesenie z 21. augusta 2019 a žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že podané odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné, a preto ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, nakoľko je vo výroku vecne správny. Odvolací súd sa ale odchýlil od skutkových zistení súdu prvej inštancie, preto zopakoval a doplnil dokazovanie na

nariadenom pojednávani, a tak si zadovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP.

2.2. Z výpovede žalovaného vyplynulo, že finančné prostriedky, ktoré sú predmetom tohto konania, boli použité na doplatok kúpnej ceny pre plánované seniorské centrum, že na vrátení peňazí sa nedohodli, peniaze boli použité do podnikania, kde je potrebné investovať, že suma 2.755,09 eur bola použitá ako doplatok na kúpu pozemku, ktorého sa stal vlastníkom. Za situácie, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že bola riadne uzavretá zmluva o pôžičke, odvolací súd posúdil vzťah vzniknutý zo skutkových okolností, ktoré nastali prijatím peňažných prostriedkov na účet žalovaného od žalobkyne, ako bezdôvodné obohatenie podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný prijal na svoj účet finančné prostriedky od žalobkyne (okrem iných) aj v rozsahu 83.000,- Sk (23.000,- Sk a 60.000,- Sk). Podľa tvrdenia žalobkyne tieto poskytla žalovanému z titulu pôžičky, čo však ona v konaní nepreukázala a žalovaný takýto titul poprel. Z výpovede účastníkov bolo preukázané, že žalobkyňa, ale aj žalovaný mienili zabezpečiť svoju ďalšiu existenciu a to tak, že žalovaný chcel spustiť lekársku kliniku a žalovaná plánovala na kupovanom pozemku zriadiť centrum pre seniorov, teda bola medzi nimi uzatvorená nepomenovaná ústna zmluva (§ 51 Občianskeho zákonníka), ktorej predmetom bol budúci podnikateľský zámer. Zo zhodných výpovedí účastníkov vyplynulo, že k naplneniu ich cieľa nedošlo, lebo jednak ukončili svoj partnerský vzťah, ale hlavne preto, že žalovaný ako výlučný vlastník predal nehnuteľnosť, na ktorej malo byť zriadené seniorské centrum. V kontexte s uvedeným bola naplnená hypotéza právnej normy (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), t. j. ústna zmluva o podnikateľskom zámere žalobkyne a žalovaného sa nenaplnila, pretože žalovaný nehnuteľnosť predal, teda pôvodný právny dôvod odpadol. Uvedené okolnosti nemožno vyhodnotiť ako bežné podnikateľské riziko, resp. neúspech v podnikaní, lebo k predaju nehnuteľnosti došlo predtým, ako účastníci začali svoj zámer realizovať a išlo o rozhodnutie žalovaného ako výlučného vlastníka nehnuteľnosti. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil poskytnutie finančných prostriedkov žalobkyňou na účet žalovaného ako bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo žalovanému potom, ako predmetnú nehnuteľnosť predal.

2.3. Žalovaný vzniesol námietku premĺčania, preto bol odvolací súd povinný túto posúdiť, aplikujúc pritom § 107 ods. 1, 2 a § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K začiatku plynutia premĺčacej doby poznamenal, že k vzniku bezdôvodného obohatenia objektívne došlo predajom nehnuteľností a objektívna premĺčacia lehota začala plynúť 8. novembra 2004, kedy bola uzatvorená zmluva o prevode nehnuteľností, ktorej vklad bol povolený 8. novembra 2004. Pre začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený (žalobkyňa) dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo, ani subjektívna premĺčacia lehota nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j., keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Odvolací súd zhrnul, že žalovaný nehnuteľnosť predal 8. novembra 2004, vtedy začala plynúť 3-ročná premĺčacia doba. Žaloba bola podaná na súd 20. júna 2006, teda včas.

2.4. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu všetkých výrokov podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ v prvom rade namietal, že odvolací súd vôbec neskúmal obsah podanej žaloby, pretože inak by zistil, že žalobkyňa sa nedomáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.755,09 eur (83.000,- Sk) a už vôbec nie na tom skutkovom základe, že dovolateľovi 23. septembra 2003 poskytla sumu 23.000,- Sk a sumu 60.000,- Sk na dofinancovanie nehnuteľností, ktoré mali pôvodne užívať spoločne na výkon podnikateľskej činnosti, k čomu napokon nedošlo a dovolateľ tieto nadobudnuté nehnuteľnosti odplatne previedol na inú osobu. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa žalobu podala 20. júna 2006, nestačí na prijatie definitívneho a právne relevantného záveru v tom zmysle, že včas uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

3.2. Ďalej tvrdil, že v prejednávanej veci išlo o svojvôľu odvolacieho súdu, ktorý sa v odôvodnení absolútne nevysporiadal s tým, že v predchádzajúcom rozsudku odvolacieho súdu z 22. decembra 2016

č. k. 3Co/900/2014-380 bola otázka premlčania nároku žalobkyne už vyriešená tak, že tento je premlčaný. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu trpí podľa názoru dovolateľa tak závažnými vadami, ktoré spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť, keďže nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na zásadné právne otázky prejednávanej veci, čo zároveň spôsobuje jeho arbitrárnosť. Odvolací súd v tej istej právnej veci, na základe tých istých zistených skutkových okolností, na ktorých sa nič nezmenilo ani po opakovane vykonanom dokazovaní pred odvolacím súdom pred vydaním napadnutého rozsudku, posúdil otázku premlčania nároku žalobkyne úplne opačne ako iný senát tohto súdu v skoršom rozsudku č. k. 3Co/900/2014-380. Dovolateľ doposiaľ nepozná dôvod, prečo nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.755,09 eur nie je premlčaný. Poukázal na to, že v napadnutom rozsudku odvolací súd vychádzal z toho, že na jeho strane malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol, zatiaľ čo iný senát odvolacieho súdu vec posúdil ako bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo bez právneho dôvodu. Uvedené má zásadný vplyv na plynutie premlčacej doby, najmä jej začiatok.

3.3. S poukazom na uvedené dôvody dovolania navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a zaviazе žalobkyňu nahradiť žalovanému trovy súdneho konania pred súdom prvej inštancie, odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Záverom navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku. Uviedol, že akékoľvek plnenie, ktoré by bol prípadne povinný žalobkyňa na základe napadnutého rozsudku odvolacieho súdu poskytnúť, by musel v prípade úspechu v dovolacom konaní od žalobkyne vymáhať späť, čo na jeho strane spôsobí iba zbytočné ťažkosti, ďalší súdny spor i výdavky, stratu času a pod.

4. Žalobkyňa v reakcii na dovolanie uviedla, že ho považuje za neprípustné a aj nedôvodné. Podrobne sa vyjadrila k jednotlivým dovolacím námietkam, pričom skonštatovala neexistenciu relevantných dovolacích dôvodov. Rovnako nevidela žiadny dôvod pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku. Dovolanie navrhla odmietnuť alebo zamietnuť a uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie

spravodlivosti).

10. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľa na jeho procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania.

11. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Dovolací súd je toho názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je preskúmateľné. Splňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to nie je tento prípad. Odvolací súd sa v danej veci odchýlil od skutkových zistení súdu prvej inštancie, preto zopakoval a doplnil dokazovanie na nariadenom pojednávaní, a tak si zadovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP. Následne logicky a zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, prečo medzi stranami sporu nebola uzatvorená zmluva o pôžičke a z akých dôvodov vyhodnotil poskytnutie finančných prostriedkov žalobkyňou na účet žalovaného ako bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Taktiež sa náležite vysporiadal s námietkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný a podrobne vysvetlil, prečo bola žaloba podaná na súde včas.

13. Hlavným argumentom podaného dovolania je to, že odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s tým, že v predchádzajúcom rozsudku odvolacieho súdu z 22. decembra 2016 sp. zn. 3Co/900/2014 bola otázka premlčania nároku žalobkyne už vyriešená tak, že tento je premlčaný. Táto dovolacia námietka však nie je opodstatnená z nasledovného dôvodu.

14. V súdnej veci súd prvej inštancie prvým rozsudkom z 12. januára 2011 č. k. 36C/148/2006-236 konanie o zaplatenie sumy 10.721,64 eur s príslušenstvom zastavil, žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 5.533,38 eur so 6 % úrokom z omeškania ročne od 10. mája 2005 až do zaplatenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, žalobkyni náhradu trov konania nepriznal a vyslovil, že žalovaný nemá právo na náhradu trov konania. Odvolací súd na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 16. októbra 2012 sp. zn. 3Co/85/2011 potvrdil rozsudok v časti, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.778,29 eur so 6 % úrokom z omeškania ročne od 10. mája 2007 až do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zmenil rozsudok v prevyšujúcej vyhovujúcej časti tak, že žalobu o zaplatenie sumy 2.755,09 eur s príslušenstvom zamietal a vyslovil, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania 2.493,64 eur na účet jeho právneho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Najvyšší súd na základe dovolania podaného žalobkyňou uznesením z 31. júla

2014 sp. zn. 2Cdo/244/2013 zrušil rozsudok odvolacieho súdu zo 16. októbra 2012 sp. zn. 3Co/85/2011 v jeho potvrdzujúcej časti o príslušenstve pohľadávky, v jeho zmeňujúcej časti, ako aj v časti, v ktorej rozhodol o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd následne rozsudkom z 22. decembra 2016 sp. zn. 3Co/900/2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania zo sumy 2.778,29 eur vo výške 6 % ročne od 10. mája 2005 do zaplattenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku v časti, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.755,09 eur s príslušenstvom, ako aj vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Z obsahu rozsudku odvolacieho súdu z 22. decembra 2016 sp. zn. 3Co/900/2014, na ktorý poukazuje dovolateľ v dovolaní, vôbec nevyplyva právny záver, že žalobou uplatnený nárok je premlčaný. Odvolací súd označeným rozsudkom o. i. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z 12. januára 2011 č. k. 36C/148/2006-236 vo vyhovujúcom výroku v časti, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.755,09 eur s príslušenstvom, ako aj vo výroku o trovách konania z dôvodu nesprávnosti skutkových zistení vo vzťahu k nároku na zaplattenie spornej sumy vyplývajúcej predovšetkým z toho, že súd prvej inštancie vyvodil svoj záver o uzavretí zmluvy o pôžičke len z nepriamych dôkazov. Mal za to, že súd prvej inštancie nedostatočne vyhodnotil vykonané dokazovanie so zreteľom na dôkazné bremeno spojené s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou vo vzťahu k tvrdenej existencii zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie inštruoval (bod 18. rozsudku), aby v ďalšom konaní v potrebnom rozsahu vyhodnotil dokazovanie a ustálil skutkový stav vo vzťahu k pohľadávke žalobkyne na zaplattenie sumy 2.755,09 eur s príslušenstvom s tým, že dôsledne posúdi, aký právny vzťah vznikol medzi sporovými stranami, tento právny vzťah právne posúdi a o tomto nároku rozhodne. K otázke premlčania nároku teda odvolací súd v posudzovanom spore nezaujal žiadny záväzný právny názor.

16. Pokiaľ dovolateľ poukazuje na bod 6. rozsudku odvolacieho súdu z 22. decembra 2016 sp. zn. 3Co/900/2014, v ktorom mal byť vyslovený právny záver, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.755,09 eur je premlčaný, dovolací považuje za potrebné uviesť, že odvolací súd na tomto mieste iba rekapituluje podstatný obsah skoršieho rozsudku odvolacieho súdu zo 16. októbra 2012 sp. zn. 3Co/85/2011, ktorý bol v napadnutom rozsahu zrušený najvyšším súdom (viď. chronológia rozhodovania v bode 14. tohto rozsudku). Dovolateľ tak vytrháva z rozsudku odvolacieho súdu z 22. decembra 2016 sp. zn. 3Co/900/2014 iba vybranú pasáž a otázku premlčania uplatneného nároku žalobkyne si interpretuje nesprávne. Jeho námietka o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nie je relevantná a konanie pred odvolacím súdom nebolo zaťažené vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

17. V kontexte uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolanie, v ktorom dovolateľ namieta vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Dovolací súd preto dovolanie podľa § 448 CSP zamietol.

18. Vo vzťahu k podanému návrhu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že nezistil splnenie predpokladov pre prijatie takéhoto rozhodnutia (§ 444 ods. 1 CSP) a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

19. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, ktorej vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd jej preto voči žalovanému priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.